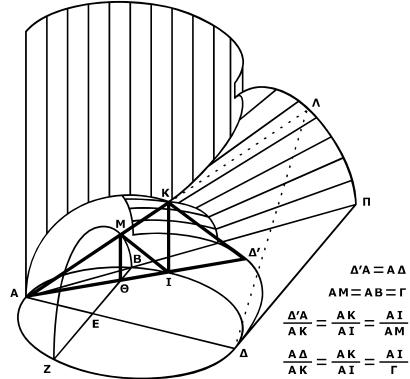

Textfonts

Textfonts based on early editions of greek works

AVDIRA: Demetrios Damilas (late 15th c.)

ANAKTORIA: Claude Garamond (1480-1561)

ALEXANDER: Alexander Wilson (1714-1786)

ASEA: Firmin Didot (1764-1836) & Teubner

AROANIA: Victor Julius Scholderer (1880-1971)

Textfonts, version 13.00, March 2020

free strictly for personal, non-commercial use

available under the general UFAS licence

UNICODE FONTS FOR ANCIENT SCRIPTS

GEORGE DOUROS

Πολλάκις ἔθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων καὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστησάντων, ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων εὔτυχίας οὕτω μεγάλων δωρεῶν ἡξίωσαν, τοῖς δὲ ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἰδίᾳ πονήσασι καὶ τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς οὕτω παρασκευάσασι ὥστε καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελεῖν δύνασθαι, 2 τούτοις δὲ οὐδεμίαν τιμὴν ἀπένειμαν: ὃν εἰκὸς ἦν αὐτοὺς μᾶλλον ποιήσασθαι πρόνοιαν: τῶν μὲν γὰρ ἀθλητῶν δις τοσαύτην ρώμην λαβόντων οὐδὲν ἀν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις, ἐνὸς δὲ ἀνδρὸς εὖ φρονήσαντος ἀπαντες ἀν ἀπολαύσειαν οἱ βουλόμενοι κοινωνεῖν τῆς ἐκείνου διανοίας. 3 οὐ μὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας εἰλόμην ῥάθυμειν, ἀλλ’ ἵκανὸν νομίσας ἀθλὸν ἔσεσθαι μοι τὴν δόξαν τὴν ἀπ’ αὐτοῦ λόγου γενησομένην ἡκα συμβουλεύσων περὶ τε τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ τῆς ὁμονοίας τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, οὐκ ἀγνοῶν ὅτι πολλοὶ τῶν προσποιησαμένων εἶναι σοφιστῶν ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον ὥρμησαν, 4 ἀλλ’ ἂμα μὲν ἐλπίζων τοσοῦτον διοίσειν ὥστε τοῖς ἄλλοις μηδὲν πώποτε δοκεῖν εἰρῆσθαι περὶ αὐτῶν, ἂμα δὲ προκρίνας τούτους καλλίστους εἶναι τῶν λόγων, οἵτινες περὶ μεγίστων τυγχάνουσιν ὅντες καὶ τούς τε λέγοντας μάλιστ’ ἐπιδεικνύουσι καὶ τοὺς ἀκούοντας πλεῖστ’ ὠφελοῦσιν, 5 ὃν εἴς οὗτός ἐστιν. ἔπειτ’ οὐδὲ οἱ καιροί πω παρεληλύθασιν, ὥστ’ ἥδη μάτην εἶναι τὸ μεμνῆσθαι περὶ τούτων. τότε γὰρ χρὴ παύεσθαι λέγοντας, ὅταν ἡ τὰ πράγματα λάθη τέλος καὶ μηκέτι δέῃ βουλεύεσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ τὸν λόγον ἴδη τις ἔχοντα πέρας, ὥστε μηδεμίαν λελείφθαι τοῖς ἄλλοις ὑπερβολήν.

I can see by my watch, without taking my hand from the left grip of the cycle, that it is eight-thirty in the morning. The wind, even at sixty miles an hour, is warm and humid. When it's this hot and muggy at eight-thirty, I'm wondering what it's going to be like in the afternoon.

In the wind are pungent odors from the marshes by the road. We are in an area of the Central Plains filled with thousands of duck hunting sloughs, heading northwest from Minneapolis toward the Dakotas. This highway is an old concrete two-laner that hasn't had much traffic since a four-laner went in parallel to it several years ago. When we pass a marsh the air suddenly becomes cooler. Then, when we are past, it suddenly warms up again.

I'm happy to be riding back into this country. It is a kind of nowhere, famous for nothing at all and has an appeal because of just that. Tensions disappear along old roads like this. We bump along the beat-up concrete between the cattails and stretches of meadow and then more cattails and marsh grass. Here and there is a stretch of open water and if you look closely you can see wild ducks at the edge of the cattails. And turtles... There's a red-winged blackbird.

Avdira

The first edition of Isocrates, edited by Demetrius Chalcondyles, was published by Uldeicus Scinzenzeler & Sebastianus de Ponte Tremolo, in 1493 in Milan. It was set in letters cut in 1481 by Bonus Accursius, copying the older elements of Demetrius Damilas. A digital revival was prepared by Ralph P. Hancock for his Milan (Mediolanum) font in 2000.

Η πρώτη έκδοση του Ισοκράτη, επιμέλεια Δημήτριου Χαλκοκονδύλη, έγινε από τους Uldeicus Scinzenzeler και Sebastianus de Ponte Tremolo, το 1493 στο Μιλάνο. Χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία του Bonus Accursius από το 1481, αντιγράφοντας τα λίγο παλαιότερα του Δημήτριου Δαμηλά. Ο Ralph P. Hancock ετοίμασε μια ψηφιακή αναβίωση για τη γραμματοσειρά του Milan (Mediolanum) το 2000.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. 2 οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν. 3 πάντα δὶ’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἔν ὁ γέγονεν. 4 ἐν αὐτῷ ὢν ἦν, καὶ ἡ ὢν ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων· 5 καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸν οὐ κατέλαβεν. 6 Ἐγένετο ἀνθρωπὸς ἀπεσταλμένος παρὰ θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης· 7 οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεύσωσιν δι’ αὐτοῦ. 8 οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ’ ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. 9 Ἡν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἀνθρώπων, ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. 10 ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δὶ’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. 11 εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. 12 ὅστις δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἔξουσίαν τέκνα θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, 13 οἱ οὐκ ἔξ αἰμάτων οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς ἀλλ’ ἐκ θεοῦ ἐγενήθησαν. 14 Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας. 15 Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγεν λέγων, Οὗτος ἦν ὁν εἰπον, Ὁ δόπιστα μου ἐρχόμενος ἐμπροσθέν μου γέγονεν, δτι πρῶτος μου ἦν.

Right Honourable,

Whilst we studie to be thankful in our particular, for the many fauors we haue received from your L.L. we are falne vpon the ill fortune, to mingle two the most diuerse things that can bee, feare, and rashnesse; rashnesse in the enterprize, and feare of the successe. For, when we valew the places... There is a great difference, whether any Booke choose his Patrones, or finde them: This hath done both. For, so much were your L.L. likings of the severall parts, when they were acted, as before they were published, the Volume ask'd to be yours. We haue but collected them, and done an office to the dead, to procure his Orphanes, Guardians; without ambition either of selfe-profit, or fame: onely to keepe the memory of so worthy a Friend, & Fellow aliue, as was our SHAKESPEARE, by humble offer of his playes, to your most noble patronage. Wherein, as we haue iustly obserued, no man to come neere your L.L. but... In that name therefore, we most humbly consecrate to your H.H. these remaines of your servant Shakespeare; that what delight is in them, may be euer your L.L. the reputation his, & the faults ours, if any be committed, by a payre so carefull to shew their gratitudo both to the living, and the dead, as is

Your Lordshippes most bounden,

JOHN HEMINGE.
HENRY CONDELL.

Anaktoria

Claude Garamond (1480-1561) designed ‘grecs du roi’ between 1541 and 1544, following the handwriting of Angelo Vergetio, commissioned by king Francis I of France, for the exclusive use by the Imprimerie Nationale in Paris. Mindaugas Strockis prepared a modern digital version of ‘grecs du roi’ in 2001. Latin letters have been digitized directly out of the titles and front pages of the 1623 “First Folio Edition of Shakespeare”. Scott Mann and Peter Guither prepared a modern version for ‘The Illinois Shakespeare Festival’ in 1995.

Ο Claude Garamond (1480-1561) σχεδίασε τα ‘grecs du roi’ μεταξύ 1541 και 1544, με πρότυπο τη γραφή του Αγγελου Βεργίκιου, κατά παραγγελία του βασιλέα της Γαλλίας Φραγκίσκου Α’, προς χρήση από το Εθνικό Τυπογραφείο στο Παρίσιο. Ο Mindaugas Strockis εξέδωσε μια σύγχρονη ψηφιακή έκδοση το 2001. Τα λατινικά προέρχονται από τους τίτλους της πρώτης έκδοσης του Shakespeare το 1623. Οι Scott Mann και Peter Guither ετοίμασαν μια νέα έκδοση για το φεστιβάλ Shakespeare στο Illinois το 1995.

Ο ήρεμος γενειοφόρος, πήρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο - λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν' ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση κι ἀναμονή. Ἐνα ἀστρο ἐπεσε... Κάτω, στ' ἀκρογιάλι, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν, ἔνα ἀπροσποίητο, λαικὸ τραγούδι, περικλείοντας σκοινιά, κατάρτια, κωπηλάτες, ἀστρα, πίκρα πολλὴ καὶ λεβεντία καὶ καρτερία, δλη τὴ σκοτεινὴ, σπιθεόλη θάλασσα, δλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἰσως νᾶταν τὸ ἴδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει κι ὁ Ἐρημίτης. Κ' ἵσως γι' αὐτὸ νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του... Κ' ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, εἴζω ἀπ' τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας κι αὐτὸ μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

I can see by my watch, without taking my hand from the left grip of the cycle, that it is eight-thirty in the morning. The wind, even at sixty miles an hour, is warm and humid. When it's this hot and muggy at eight-thirty, I'm wondering what it's going to be like in the afternoon.

In the wind are pungent odors from the marshes by the road. We are in an area of the Central Plains filled with thousands of duck hunting sloughs, heading northwest from Minneapolis toward the Dakotas. This highway is an old concrete two-laner that hasn't had much traffic since a four-laner went in parallel to it several years ago. When we pass a marsh the air suddenly becomes cooler. Then, when we are past, it suddenly warms up again.

I'm happy to be riding back into this country. It is a kind of nowhere, famous for nothing at all and has an appeal because of just that. Tensions disappear along old roads like this. We bump along the beat-up concrete between the cattails and stretches of meadow and then more cattails and marsh grass. Here and there is a stretch of open water and if you look closely you can see wild ducks at the edge of the cattails. And turtles... There's a red-winged blackbird.

Alexander

Alexander Wilson (1714-1786), a Scottish doctor, astronomer and type founder, designed the greek type for an edition of Homer's epics, published in 1756-8 by Andrew and Robert Foulis, printers to the University of Glasgow. A modern revival, Wilson Greek, has been designed by Matthew Carter in 1995. Peter S. Baker also uses it in his Junicode font for medieval scholars in 2006.

Ο Alexander Wilson (1714-1786), ένας σκώτος ιατρός, αστρονόμος και χαράκτης, σχεδιάστηκε τα ελληνικά για μία έκδοση του Ομήρου, στα 1756-8, από τους Andrew και Robert Foulis, τυπογράφους του Πανεπιστημίου της Γλασκώβης. Ένας σύγχρονος επανασχεδιασμός της έγινε από τον Matthew Carter το 1995. Ο Peter S. Baker την επαναφέρει στην Junicode το 2006.

‘Ο ήρεμος γενειοφόρος, πήρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο - λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν’ ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση κι ἀναμονή. ‘Ενα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ’ ἀκρογιάλι, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν, ἔνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείνοντας σκοινιὰ, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλὴ καὶ λεβεντιὰ καὶ καρτερία, ὅλη τὴ σκοτεινὴ, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. ‘Ισως νάταν τὸ ἵδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει κι ὁ Ἐρημίτης. Κ’ ἴσως γι’ αὐτὸν νὰ πήρε τὴν ἀπόφασή του... Κ’ ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ’ τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας κι αὐτὸν μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

‘Ο ήρεμος γενειοφόρος, πήρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο - λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν’ ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση κι ἀναμονή. ‘Ενα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ’ ἀκρογιάλι, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν, ἔνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείνοντας σκοινιὰ, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλὴ καὶ λεβεντιὰ καὶ καρτερία, ὅλη τὴ σκοτεινὴ, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. ‘Ισως νάταν τὸ ἵδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει κι ὁ Ἐρημίτης. Κ’ ἴσως γι’ αὐτὸν νὰ πήρε τὴν ἀπόφασή του... Κ’ ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ’ τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας κι αὐτὸν μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

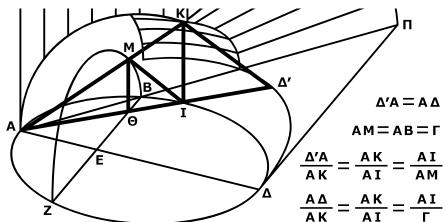
‘Ο ήρεμος γενειοφόρος, πήρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο - λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν’ ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση κι ἀναμονή. ‘Ενα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ’ ἀκρογιάλι, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν, ἔνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείνοντας σκοινιὰ, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλὴ καὶ λεβεντιὰ καὶ καρτερία, ὅλη τὴ σκοτεινὴ, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. ‘Ισως νάταν τὸ ἵδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει κι ὁ Ἐρημίτης. Κ’ ἴσως γι’ αὐτὸν νὰ πήρε τὴν ἀπόφασή του... Κ’ ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ’ τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας κι αὐτὸν μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

‘Ο ήρεμος γενειοφόρος, πήρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο - λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν’ ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση κι ἀναμονή. ‘Ενα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ’ ἀκρογιάλι, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν, ἔνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείνοντας σκοινιὰ, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλὴ καὶ λεβεντιὰ καὶ καρτερία, ὅλη τὴ σκοτεινὴ, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. ‘Ισως νάταν τὸ ἵδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει κι ὁ Ἐρημίτης. Κ’ ἴσως γι’ αὐτὸν νὰ πήρε τὴν ἀπόφασή του... Κ’ ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ’ τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας κι αὐτὸν μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

Asea

An étude on the dominant typeface of greek typography. Firmin Didot (1764-1836) designed his greek type in 1805 and it was cut by Walfard & Vibert. The typeface, together with a complete printing house, was donated in 1821 to the new greek state by Didot's son, Ambroise Firmin Didot (1790-1876).

Mία μελέτη στην κυρίαρχη γραμματοσειρά της ελληνικής τυπογραφίας. Ο Firmin Didot (1764-1836) σχεδίασε τα όρθια ελληνικά το 1805 και τα χάραξαν οι Walfard & Vibert. Τη γραμματοσειρά, μαζί με ένα πλήρες τυπογραφείο, δώρησε στο νεοσύστατο ελληνικό κράτος ο γιός του Didot, Ambroise Firmin Didot (1790-1876).

”Εστωσαν αἱ δοθεῖσαι δύο εὐθεῖαι αἱ ΑΔ, Γ. δεῖ δὴ τῶν ΑΔ, Γ δύο μέσας ἀνὰ λόγον εύρειν. γεγράφθω περὶ τὴν μείζονα τὴν ΑΔ κύκλος ὁ ΑΒΔΖ, καὶ τῇ Γ ἵση ἐνηρμόσθω ἡ ΑΒ, καὶ ἐκβληθεῖσα συμπιπτέτω τῇ ἀπὸ τοῦ Δ ἐφαπτομένῃ τοῦ κύκλου κατὰ τὸ Π. παρὰ δὲ τὴν ΠΔΟ ἥχθω ἡ ΒΕΖ, καὶ νενοήσθω ἡμικυλίνδριον ὄρθὸν ἐπὶ τοῦ ΑΒΔ ἡμικυλίου, ἐπὶ δὲ τῆς ΑΔ ἡμικύκλιον ὄρθὸν ἐν τῷ τοῦ ἡμικυλινδρίου παραλληλογράμμῳ κείμενον, τοῦτο δὴ τὸ ἡμικύκλιον περιαγόμενον ὡς ἀπὸ τοῦ Δ ἐπὶ τὸ Β μένοντος τοῦ Α πέρατος τῆς διαμέτρου τεμεῖ τὴν κυλινδρικὴν ἐπιφάνειαν ἐν τῇ περιαγωγῇ καὶ γράψει ἐν αὐτῇ γραμμὴν τινα· πάλιν δὲ, ἐὰν τῆς ΑΔ μενούσης τὸ ΑΠΔ τρίγωνον περιενεχθῇ τὴν ἐναντίαν τῷ ἡμικυκλίῳ κίνησην, κωνικὴν ποιήσει ἐπιφάνειαν τῇ ΑΠ εὐθείᾳ, ἥ δὴ περιαγομένη συμβαλεῖ τῇ κυλινδρικῇ γραμμῇ κατὰ τι σημεῖον· ἅμα δὲ καὶ τὸ Β περιγράψει ἡμικύκλιον ἐν τῇ τοῦ κώνου ἐπιφανείᾳ. ἔχετω δὴ θέσιν κατὰ τὸν τόπον τῆς συμπτώσεως τῶν γραμμῶν τὸ μὲν κινούμενον ἡμικύκλιον ὡς τὴν τοῦ Δ'ΚΑ, τὸ δὲ ἀντιπεριαγόμενον τρίγωνον τὴν τοῦ Δ'ΛΑ, τὸ δὲ τῆς εἰρημένης συμπτώσεως σημεῖον ἔστω τὸ Κ. ἔστω δὲ καὶ τὸ διὰ τοῦ Β γραφόμενον ἡμικύκλιον τὸ ΒΜΖ, κοινὴ δὲ αὐτοῦ τομὴ καὶ τοῦ ΒΔΖΑ κύκλου ἔστω ἡ ΒΖ. καὶ ἀπὸ τοῦ Κ ἐπὶ τὸ τοῦ ΒΔΑ ἡμικυκλίου ἐπίπεδον κάθετος ἥχθω· πεσεῖται δὴ ἐπὶ τὴν τοῦ κύκλου περιφέρειαν διὰ τὸ ὄρθὸν ἔσταναι τὸν κύλινδρον. πιπτέτω καὶ ἔστω ἡ ΚΙ, καὶ ἥ ἀπὸ τοῦ Ι ἐπὶ τὸ Α ἐπιζευχθεῖσα συμβαλέτω τῇ ΒΖ κατὰ τὸ Θ, ἥ δὲ ΑΛ τῷ ΒΜΖ ἡμικυκλίῳ κατὰ τὸ Μ. ἐπεζευχθωσαν δὲ καὶ αἱ ΚΔ', ΜΙ, ΜΘ. ἐπεὶ οὖν ἐκάτερον τῶν Δ'ΚΑ, ΒΜΖ ἡμικυκλίων ὄρθὸν ἔστι πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἐπίπεδον, καὶ ἡ κοινὴ ἄρα αὐτῶν τομὴ ἡ ΜΘ πρὸς ὄρθάς ἔστι τῷ τοῦ κύκλου ἐπιπέδῳ· ὥστε καὶ πρὸς τὴν ΒΖ ὄρθῃ ἔστιν ἡ ΜΘ. τὸ ἄρα ὑπὸ τῶν ΘΒ, ΘΖ, τουτέστι τὸ ὑπὸ ΘΑ, ΘΙ, ΙΣΟΝ ἔστι τῷ ἀπὸ ΜΘ. ὅμοιον ἄρα ἔστι τὸ ΑΜΙ τρίγωνον ἐκατέρῳ τῶν ΜΙΘ, ΜΑΘ· καὶ ὄρθῃ ἡ ὑπὸ ΙΜΑ. ἔστιν δὲ καὶ ἡ ὑπὸ Δ'ΚΑ ὄρθῃ. παράλληλοι ἄρα εἰσὶν αἱ ΚΔ', ΜΙ, καὶ ἔσται ἀνὰ λόγον ὡς ἡ Δ'Α πρὸς ΑΚ, τουτέστιν ἡ ΚΑ πρὸς ΑΙ, οὕτως ἡ ΙΑ πρὸς ΑΜ διὰ τὴν ὅμοιότητα τῶν τριγώνων· τέσσαρες ἄρα αἱ Δ'Α, ΑΚ, ΑΙ, ΑΜ ἐξῆς ἀνὰ λόγον εἰσίν. καὶ ἔστιν ἡ ΑΜ ἵση τῇ Γ, ἐπεὶ καὶ τῇ ΑΒ. δύο ἄρα διοθεισῶν τῶν ΑΒ, Γ δύο μέσαι ἀνὰ λόγον ηὔρηνται αἱ ΑΚ, ΑΙ.

14. EUTOC. in Archim. sphaer. et cyl. II (III² 84 Heib.)
Diels, H. and Kranz, W., 'Fragmente der Vorsokratiker', 425-426

Aroania

In 1927, Victor Julius Scholderer (1880-1971), on behalf of the ‘Society for the Promotion of Greek Studies’, got involved in choosing and consulting the design and production of a greek type called ‘New Hellenic’, cut by the Lanston Monotype Corporation. He chose the revival of a round and almost monoline type which had first appeared in 1492 in the edition of Macrobius, ascribable to the printing shop of Giovanni Rosso (Joannes Rubeus) in Venice.

Ο Victor Julius Scholderer (1880-1971) ασχολήθηκε το 1927, εκ μέρους της «Εταιρείας για την προώθηση των ελληνικών σπουδών», με την επιλογή και παραγωγή της ελληνικής γραμματοσειράς 'New Hellenic' που χάραξε η Lanston Monotype Corporation. Επέλεξε την αναβίωση της στρόγγυλης και σχεδόν ισοπαχούς γραμματοσειράς της έκδοσης του Macrobius το 1492, που αποδίδεται στο τυπογραφείο του Giovanni Rosso (Iohannes Rubeus) στη Βενετία.

OpenType features of Textfonts

περασίδι ποίησης: in greek typography, initial capitals, in poems, are usually justified with respect to the base letter, ignoring accents and breathings; this justification is available in stylistic set 20.

“Ενας ἀητός καθότανε
“Ενας ἀητός καθότανε

σήμανση χρόνου ή ποσότητας: grammic measure may be displayed with macron $\bar{\circ}$ or breve $\breve{\circ}$ marks; poetic measure can be displayed on a single line with combining marks: $\underline{\circ}$, $\circ\underline{\circ}$, $\underline{\circ}\circ$, $\circ\circ$, and $\circ\underline{\circ}\circ$; poetic measure marks for diphthongs are applied to the first vowel

γλυκεῖα μάτερ, οὐ τοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἴστόν

blue characters, in the table above, do not occur as capitals; acceptable forms are adopted for the next table

ἐπιγραφική & **πρόσθετες γλυφές**: in archaic greek E was used for ε, η, ει and Ο for ο, ω, ου; Μήλος & Κνίδος used Ζ for ο, ω; Πάρος & Θάσος used Ω for ο, ω; epigraphists distinguish among these uses with duration marks; these and other philology accented characters may be composed on screen

e.g. $E \overset{\circ}{\circ} \overset{\sim}{\circ} \rightarrow \tilde{E}$

Character repertoire